

SILVER

fine
selection

ASHLEY CARRIGAN

ASHLEY CARRIGAN

SILVER

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

ELSŐ FEJEZET

TÚL KÉSŐN VETTE ÉSZRE, hogy valaki követi. Mire feltűnt neki, hogy félje futok a sötét utcán, már utol is értem, és csak akkor fékeztem le, amikor a válla felett hátrasandított. Mintha ráérezett volna, hogy valami nagyon rossz fog történni, felemelte a jobb karját, hogy hátraüssön a könyökével, de nem járt sikerrel. Kitértem előle, és a markomban szorongatott kést a derekába vágtam. A penge átdöfte a dzsekijét, beleszaladt a bőrébe, a húsába, és a bordák íve között egyenesen a tüdőbe. Hörgő hang szakadt ki a torkán, és a teste meggörnyedt. Belekapaszkodott a kezembe, miközben a tövig fúródott kést ki akartam rántani a testéből. Vér bugygyant ki a száján, amikor közléről az álcasapkás képembe meredt.

A szája eltorzult szót próbált formázni. Talán rendőrért vagy segítségért kiáltott volna. Kétségbeesés csillogott a szemében, mert felismerte a helyzetét, hogy senki sem jön segíteni, senki nem menti meg. Csak ketten vagyunk.

Ismertem a fajtáját, a gondolkodásmódját. Eddig mindig megúsza, sosem bukott le. Nyilván elhitte magáról, hogy ő volt a szerencse fia, akit az élet a tenyerén hordoz. A bűnös vágyai csak kis gyengeségek voltak, amiknek engednie kellett. Nem is tett ő semmi rosszat. Mi a rossz abban, ha kicsit szórakozik, enged az ösztöneinek? Elvégre férfi, és ez a természet rendje, hogy az erősebb uralkodjon a gyengébb felett. Ő képviselte az erősebb nemet, ő diktált, őt tisztelni kellett! A hozzá hasonlókat mind ezt képzelik magukról.

Türelmesen és kitartóan lenyomoztam minden lépését, tudtam, mit tett. Minden piszkos hazugságán átláttam, amit a rendőröknek előadott. Kívülről fújtam az ilyen alakok önmentegető szövegét. Elkapta a kislányt, ki tudja, hányadikat? Ő úgy ítélte meg, hogy nem ártott neki, nem bántotta, csak szeretgette, simogatta. Az olyanok, mint ő, sosem érezték át a tetteik súlyát. Nem értették, miért kell ebből akkora patáliát csapni. Nem tudott ellenállni a kislány lágy hajának, bőre finomságának. A teste olyan zsenge volt, ártatlan és gyenge. Nem járta még át a nők jellegzetes nehéz pézsmaszaga, nem mérgezte meg a rafinéria, a manipuláció és a követelőzés taszító szokása. Könnyen letörhette a kislány ellenállását, és leteperhette. A kislány túlélte, és egészen biztosan sosem fogja elfelejteni az első férfit, akit rabul ejtett.

A férfit mindig hamar felajzotta a gyermektest érintése, illata, a rózsaszín száj, a törekenysége.

Körütekintően vitte véghez, nem hagyott maga után testnedveket. Volt elég okos ahhoz, hogy ne szolgáltasson árulkodó nyomokat a zsaruknak.

Most is megúsza a dolgot. És ez volt a pont, amikor a tudtán kívül magára vonta a figyelmemet. Az ő bűne szülte meg az én vétkeimet, mert pont az ilyen alakok miatt adtam el a lelkeimet az ördögnek, és erről a sötét útról már nem léphettem vissza.

Kirántottam a kést, mire összeszedte magát annyira, hogy a képembe vágjon. A véletlen szerencsémnek köszönhettem, hogy időben elhajoltam előle, és éppen csak súrolt az ökle. Mindig igyekeztem elkerülni az ütéseket, hogy ne keletkezzenek rajtam nyomok. A lila foltokat és zúzódásokat nehezen tudtam volna megmagyarázni.

A fogait összeszorítva sziszegett, és vér csurgott a szája sarkából az állára. Fellendítettem a pengét, és egy erőteljes suhintással belevágtam a torkába. Az erő, ami a kezemet vezette, és a testemben égett, most is pontosan működött. Az előspriccelő vérből jutott a fekete sapkámra is.

A férfi nem győzte nyelni a torkában lefelé csurgó vért, krákogva próbált lélegzethez jutni. Meglódult, hogy eltaszítson magától, és majdnem kibillentett az egyensúlyomból. Szabad kezemmel utánanyúltam, elkaptam a vállánál, és a földre rántottam, mintha a kettőnk közti fizikális különbség nem is létezne.

Térdre esett, és a tenyerére támaszkodott. Egyre kevésbé kapott levegőt, zihált. Könnybe lábadt szemmel nézett fel rám. A fejét rázta, mint ha azt mondaná, hogy ez vele nem történhet meg. Láthatta, hogy hozzá képest nyápic vagyok, akár még sebesülten is elbánhatna velem. Gyilkos gyűlölettel meredt a szemembe, amit a sapka rése szabadon hagyott. Megmoccant, majd elrugaszkodott, hogy rám vetődjön, de rosszul mérte fel a lehetőségeit. Fellendítettem a lábamat, és tele talppal mellkason rúgtam, mire hangos kiáltással hanyatt esett. Fetrengett, próbált az oldalára fordulni. Mostanra biztos voltam benne, hogy képtelen teleszívni a tüdejét. Pánik költözött ki az arcára. Talán azt számolgatta, mennyi idő alatt vérzik el egy ember? Öt vagy hét perc? Vagy több? Mennyi idő telhetett el, mióta ömlik a vér a sebből, és mennyi van még hátra? A szerencse kicsestett fia nagy bajban volt.

A tekintete ide-oda repkedett, ideges mozdulattal meg akart támaszkodni a tenyerén, de már nem tudott. Tátott szájjal kapkodott levegőért, és fájdalom torzította el az arcát. Csorba fogait összeszorítva vonyított.

Szenvtelenül néztem. Fáj? Szenvedsz? Akkor jó. Kínlódj csak! Azok a gyerekek is szenvedtek, sikoltoztak, véreztek, és téged ez nem hatott meg, beteg élvezetet okozott. A liluló száját figyeltem, és tudtam, mi történik vele. Légmell. Levegő kerül a mellhártyák közé, és összepréseli a tüdőt, egyszerűen összenyomja.

A férfi a fejét hátraejtette a betonra, és az éjszakai eget bámulta. Közel járt a véghez, az agya már nem kapott oxigént, és a szervezete az utolsókat rúgta.

Mellé léptem és fölé hajoltam.

– Ezt a gyerekekért kapod, te beteg állat!

Döbbsen meredt rám. Úgy tűnt, csak most jött rá, hogy egy nő bánt el vele.

Pár néma másodperc alatt kiüresedett a tekintete.

Felegyenesedtem, elraktam a kést a derekamra erősített tokba, amit eltakart a dzsekim, és futva eltűntem a helyszínről. Nem esett nehezemre a rohanás, akkor sem, ha hosszabb távot kellett megtenni. Amikor már elég messzire értem, elcsíptem az utolsó metrót. A fejemről időközben lehúztam a vérrel összekent kötött sapkát és zsebre gyűrtem a kesztyűvel együtt. Hátradőltem az ülésen, és igyekeztem lassítani a légvételeimen.

Vártam, hogy elcsendesedjen a bensőmben zakatoló vad erő, ami képessé tett, hogy véghezvigyem ezt az akciót. Mennyivel vagyok különb ezeknél a bűnösöknél? Mi jogosít fel az ítélkezésre és az önbíráskodásra? Az igazság és a becsület. És egy kevésbé fennkölt és magasztos érzés: a bosszú. Az ártatlan áldozatok elvesztett élete vagy az elszenvedett fájdalomkai.

Nem volt lelkiismeret-furdalásom a ma esti pedofil fickó miatt. A törvény alól kibújhatott, elsétálhatott, hogy tovább űzze a gonosz és beteg játékaikat, amivel újabb gyerekeket ejt áldozatul. Valakinek tennie kell az ilyenek ellen! Szívem szerint a gyerekek szülei elé vezettem volna, hogy bevégezzék rajta a bosszújukat, de nem válhattak ők is gyilkosokká. Erre itt vagyok én. Ez a sorsom, ezt az utat választottam. Hogy én hoztam-e ezt a visszafordíthatatlan következményekkel járó döntést, vagy a bennem munkálkodó erő, arra a kérdésre még mindig nem tudtam teljes bizonyossággal a választ.

A metrómegállótól még taxiznom kellett hazáig. Nyugodtan vártam, amíg a sofőr a visszajáróval babrál, és akkor sem reszketett a kezem, amikor a pénzért nyúltam. Kimért léptekkel mentem be a házba, egyenesen fel a szobámba. Bezártam magam mögött az ajtót, aztán levettem a ruháimat és tüzetesen átvizsgáltam, hol maradtak rajtuk vérnyomok. A fürdőszobába indultam, és minden cuccomat a mosógépbe dugtam. A kést is vittem magammal. Ezt a majdnem bajonettméretű, masszív tőrt még valamelyik ősöm hagyta hátra. Sokáig kissé méltatlanul hányódott a házban, hol itt bukkant fel, hol ott, vagy éveken elő sem került. Pont azért választottam ezt a fegyvert, mert senkinek nem tűnhetett fel a hiánya otthon.

Beálltam a zuhany alá, és alaposan lecsutakoltam magamról a futás és az adrenalin verejtékét azzal a kevés vérrrel együtt, ami rám tapadt. Egyúttal a kést is megtisztítottam. Amikor végeztem, pizsamába bújtam, és a kést a folyosó végén álló, plafonig érő könyvespolcra raktam, az egyik hosszú könyvsor tetejére. Nagypám régi, kvantumfizikáról szóló könyveit úgysem igen forgatja a családom túl nagy gyakorisággal.

Lementem a konyhába, mert megéheztem, az akció előtt nem ettem semmit. Gyorsan összeraktam egy sonkás-sajtós szendvicset jó sok kecthuppallal, és nagy harapásokkal befaltam. Leöblítettem egy kis jéghideg kólával, ami olyan erősen szénsavas volt, hogy a buborékok belepattogtak az orromba, és könnyes lett tőle a szemem. Amint elpakoltam, és betoltam az evőeszközös fiókot, egy hang szólalt meg a hátam mögött.

– Megint nagyon későn jöttél haza.

Anyám állt az ajtóban.

Magas, csinos, negyvenhat éves nő volt. Sötét haját meleg gesztenyebarna hajfestékkal tette csillogóvá, hogy elfedje a makacsul megjelenő ősz hajszálakat.

– Jordan! Tudod, hogy nem szeretem, ha egyedül mászkálsz.

– Ne aggódj! Taxival jöttem – mondtam csendesen. – Vigyázok magamra.

Anya a fejét ingatva a hűtőszekrényhez ment, kiemelt egy üveg gyümölcslevet, és töltött magának egy pohárral, aztán felém billentette az üveget?

– Te is kérsz?

Nemet intettem. Belekortyolt az italba, közben engem figyelt.

– Túl sokat csavarogsz. Egy huszonkét éves fiatal lánynak veszélyes éjszaka tekeregni. Már annyiszor megbeszéltük. Ne kelljen újra ezen vitázni! Nem eshet bajod, azt nem bírnám ki.

– Sajnálom, anya. Ne haragudj! Jól éreztük magunkat a többiekkel, és nem vettem észre, mennyire elszaladt az idő.

Anyámat nem nyugtatta meg a mentegetőzésem.

– A nagykorúságod nem jelenti azt, hogy szülőként ne tartoznék felelősséggel érted, és ne aggódnék. Túl nagy szabadságot adunk neked. Nem lenne fair, ha visszaélnél ezzel. Még nem vagy a magad ura, nem tartod el magad. Ittatok? – kérdezte.

– Csak keveset.

– Vettél be valamit?

Elhúztam a számat.

– Ó, kérlek, ezt ne!

– Jordan! Azt kérdeztem, használtál-e valamilyen szert?

Hirtelen mozdulattal elém lépett, és a markába fogta az arcomat, hogy közelebből megvizsgálja a pupillámat. Dr. Madaleine Danforth Hansen éles figyelmét semmi sem kerülhette el.

– Nem, sosem teszem. – Elhúztam a kezéből az államot. – Tiszta vagyok. Ennyire nem bízol bennem?

– Bennem igen, de a többiekben nem – felelte anyám, és fáradtan elfordult. – Csak arra kérlek, hogy vigyázz magadra!

– Miért vagy még fent? – kérdeztem óvatosan.

– Nemrégén értem haza, mert elhúzódtott egy műtét. Fáradt vagyok, édesem. Ezerévesnek érzem magam. Megyek is lefeküdni. Jó éjszakát, drágám!

– Aludj jól! – Puszit nyomtam az arcára, és figyeltem, ahogy kimegy a konyhából.

Már gyerekkoromtól fogva szépnek láttam őt. Érett, vonzó nő volt, az alakján alig látszott, hogy háromszor szült. Okos, összeszedett és precíz volt, kiváló humorérzékkel és jóságos szívvel. Annyira szerettem volna őrá hasonlítani, olyan lenni majd, mint ő, de nem így alakult. Ez az eszményi álomkép behozhatatlan távolságra sodródott tőlem.

Felmentem a szobámba, és magamra zártam az ajtót. A ház nagysága lehetővé tette, hogy saját kis lakrészem legyen. A tizennyolcadik születésnapomra azt a nagyvonalú ajándékot kaptam a szüleimtől, hogy egy kis átépítéssel kialakítottak számomra egy külön teret, ami hálószobából, egy kis előtérből és fürdőszobából állt. Hálás voltam érte, mert így könnyebben megőrizhettem az életem titkos részleteit.

Leültem a fésülködőasztal elé, és a tükörbe meredtem. A lányt néztem, aki én voltam, és mégsem egészen. Odabent, a csinos fiatal testben, a koponyám rejtett mélyén valami más is létezett.

Sosem voltam egyedül. Volt ott valaki, aki a háttérből vigyázott rám, és cinkosom volt minden bűnőmben. Az őrangyalom, a démonom.

Ezen az éjszakán is éreztem a testetlen sötét árny jelenlétét. Vezetett engem, erőt és bátorságot adott. Titokzatos módon sérthetlenné tett, vagy legalábbis ezt a csalfa érzést keltette bennem, hogy elhiggyem és végigvigyem, amire készültem. Minden rizikós eset előtt ott bujkált bennem a kétely, hogy esetleg egyszer majd nem jön, nem vezet, nem segít. Azonban a védelmezőm nem hagyott cserben. Már nem is emlékeztem, mikor éreztem először, hogy használni tudom ezt az erőt. Nagyon régen volt. A születésemkor kezdődött.

Vagyonos családunk már a polgárháború idején is befolyásos ősökkel büszkélkedhetett. A Danforth familia az elmúlt százötven év alatt átvészelt több gazdasági válságot, elveszített különböző üzleti befektetéseket, de még ma is jól élt, ha nem is voltak urak többé. Az ezerkilencszáz

évek elején épült csodálatos nagy házban laktunk, ami oly sok generációnak adott otthont.

Szerettem az ódon házat, a hangulatos szobákat, a tágas lépcsőházat, a sejtelmes sarkokat. Kislánykoromban elbűvölt az akkor még ijesztőnek tűnő padlás, ahol bújócskáztunk a testvéremmel, és ahol a felmenőim képeit, kacatjait tárolták a szüleim. Izgalmas volt úgy élni a falak között, hogy tudtam, korábban az őseim járkáltak ott. Nem félttem a múlt árnyaitól, ellenkezőleg. Harmóniában éltem velük.

A tükörképemet bámultam, próbáltam felfedezni annak a másiknak a jeleit magamon, aki a bensőmben bujkált. Nem láttam semmilyen változást. Ugyanaz az arc nézett vissza rám, mint mindig, mégis tudtam, hogy az a másik is ott van, és éber. Az arcom még mindig forró volt a bennem lassan csituló energiától, amit kölcsönbe kaptam, hogy sikerrel járjak ezen az éjszakán, és sértetlenül visszatérhessek. A mágia még tartott, és adrenalin pumpált az ereimbe. Az évek során megtanultam, hogyan használjam ezt az adományt, elfogadtam és élveztem az előnyeit.

Az ágyamra tévedt a pillantásom, ahol a mobiltelefonom hevert. Nem voltam mobilfüggő, mint a kortársaim, rühelltem a ketyerét, mert zavart annak lehetősége, hogy bárki, bármikor elérhetett, és oktalan ürüggyel befurakodhatott a magánszférámba. Sosem vittem magammal az akciókora, nehogy a csöngésével egy éles helyzetben figyelmet keltssek.

Az ágyra térdeltem, majd kézbe kaptam a készüléket. Mialatt távol voltam, négy nem fogadott hívás és két üzenet gyűlt. Mindegyik Martintól származott. Ő és én fél éve jártunk együtt, jól megvoltunk, élveztük az élet örömeit, és hízelgett nekem, hogy egy ilyen remek srác odavan értem. El kellett ismernem, hogy Martin imádni való pasi, és kettőnk közül őt kapta el jobban a szerelem tüze. Ennek ellenére, vagy pont ezért, szigorúan kizártam őt az életem titkos, sötétebbik részéből.

Elég későre járt, hogy a fáradságot használva mentségül kikapcsoljam a telefont. Nem akartam hosszadalmas magyarázkodásba bocsátkozni arról, hol voltam, és miért nem válaszoltam. Egyedül kellett lennem a gondolataimmal.

Ma éjszaka ártalmatlanítottam egy pedofilt, hogy ne szedhessen újabb áldozatokat. A fickó úgy került a radaromra, hogy az egyik egyetemi

csoporttársam kishúgát kapta el és erőszakolta meg, majd lazán kísértált a képből. A zsaruk eleinte törték magukat, fantomképet készítettek a kislány leírása alapján, majd előhalászták a pasast a nyilvántartásból. A férfi azonban megdönthetetlen alibit villantott, amit a barátnője igazolt. A háttérből figyeltem az eseményeket, együttérzően érdeklődtem a csoporttársamnál, a lány pedig kifecsegte a számomra hasznos információkat. Biztos voltam benne, hogy a kislány nem tévedett, amikor a fotó alapján félve ugyan, de azonosította a férfit. Aligha felejtette el annak a szörnyetegnek az arcát, aki életre szóló traumát okozott neki. Örökre beleégett a rohadék pofája a gyerek agyába.

Minden apró infót összegyűjtöttem, és felkutattam a pasast, ma este pedig elkaptam. Ennél többet nem tehettem a kislányért és a sorstársaiért. Erre éreztem elhivatottságot, erre adtam a fejemet, és már nem bírtam kiszállni.

Nekem is volt egy húgom, és bele sem akartam gondolni, akár őt is elkaphatná egy ilyen állat.

Hanyatt dőltem a takarón, és széttártam a karomat. Megkönnyebbülés járt át, hogy kiiktattam ezt az alakot. Tudtam, hogy az én bűnöm sem kisebb, és egyszer majd rajtam is számonkéri valaki.

MÁSODIK FEJEZET

REGGEL EGY KEDVESKEDŐ ÜZENETBEN igyekeztem kiengesztelni Martint. A válaszából úgy tűnt, hogy nem elégszik meg ennyivel, és számíthatok majd egy kis duzzogó számonkérésre.

Lementem a konyhába, ahol a családom tagjai már javában reggeliztek. Reggelente még mindig fura érzéssel töltött el, hogy egy idegen férfi mászkál a házunkban, pedig évek teltek el, mióta az apám elköltözött tőlünk. A válás összes szomorú állomását végigjártuk, aztán megtanultunk együtt élni ezzel a változással. A szüleim között megmaradt a jó viszony, így kicsit könnyebben birkóztunk meg az új felállással, mégis hiányzott az apánk jelenléte. Helyette itt volt Robert, anya új párja. Jóképű, szimpatikus fickó volt, aki remekül kezelte a helyzetet, hogy egy komplett családba csöppent. Fogorvosi magánpraxisa rengeteg idejét lekötötte. Hamar felvette a ritmust, és valamiféle ösbölcsességgel elfogadta, hogy ebben a családban a Danforthok dirigálnak.

Robert volt olyan kedves, hogy reggelit készítson a társaságnak, csakhogy Madeleine tovább aludhasson. Jessica, a húgom, a család legifjabb tagja már javában lapátolta befelé a müzlijét. A maga tíz esztendejével tökéletesen tisztában volt a világ állásával, és mindenről megvolt a saját támadhatatlan véleménye. Most is Robertnek magyarázta a videómegosztó csatornán követett influenszer lányka igazát, miközben az állán lecsurgott egy csepp tej.

Robert anyali türelemmel hallgatta, és néha bólintott. Eszébe se jutott ellentmondani.

Elővettem a lekvárt és a csokiöntetet a palacsintához, és leültem.

– Köszönjük – mondtam Robertnek halkán. Ő csak biccentett.

A bátyám, apám kiköpött mása toppant a konyhába. Thomas messze nem tűnt olyan energikusnak, mint a hugicánk. Az arca még puffadt volt a kevés alvástól, a tekintete unott. Nem különösebben értékelte anyánk pasijának igyekezetét. Az ő szemében Robert egy betolakodó volt, aki elfoglalta apa helyét.

– Jó reggelt! – dörmögte.

Magas, atletikus testét ledobta a székre, hosszú karjával átnyúlt előttem és felkapott egy croissant-t.

– Neked is jó reggelt! – mondta Robert.

Thomas egykedvűen nézett rá, aztán felém fordult.

– Anya tudja, milyen későn jöttél haza?

– Tudja – feleltem kurtán.

– Merre jártál éjszaka?

– Semmi közöd hozzá. Nem az oviban vagyunk, és nem tartozik rád. Én sem kérdezem, mitől olyan pirosak a szemeid. – Narancslét töltöttem a poharamba.

Thomasszal kamaszkorunk óta folyton vitáztunk és beszólogattunk egymásnak, ahogy az a különnemű testvérek között szokásos. Ettől még szerettük egymást.

Thomas álszent arccal megvonta a vállát.

– Mivel a fiúdnak nem vetted fel a telefont, fél éjszaka engem hívogattott, hogy hol vagy.

Ráhunyorítottam, hogy jelezzem, mennyire értékelem, amiért a többiek előtt beszél erről.

– Nem vagyunk összenőve. Vannak külön programjaim a barátnőimmel – mondtam.

Thomas biccentett.

– Akkor ezt vele is közöld! Mellesleg hívta Chris barátnődet is, de ott sem ért utol.

Nem lehetne ezt bemondani a médiában is?! – gondoltam bosszúsan.

Elhúztam a számat. Azt mégsem árulhattam el, hogy egy pedofil nyakát vágtam el épp.

– Igazad van. Bocs! Ejthetnénk a témát?

A bátyám intett, hogy oké.

Anya lépett be. Ahogy elhaladt a székek mögött, lágyan végigsimított a vállamon, majd folytatta a mozdulatot Jessica copfos kobakján, aztán Roberthez ért, az arcához hajolt, és pusztit adott neki.

– Pompás illatok vannak itt. Éhen halok. – Leült az üres székre.

Thomas azonnal közelebb tolta elé a palacsintákkal megpakolt tányért. Láthatóan a gesztussal meg akarta előzni Robertet.

Jessica most már anyát vette célba az ötleteivel egy esetleges saját videófeltöltésről. Kiélveztem a zajos családi pillanatokot, hiszen egyre ritkábban voltunk így együtt, mindenkinek hamar kellett mennie a maga dolgaira, és olyankor változtak a prioritások.

Kicsivel később Robert előzékenyen elfuvarozott az előadásra, így nem kellett buszoznom. Mielőtt bementem az egyetem épületébe, gyorsan felhívtam Martint, kísérletet téve rá, hogy megpuhítsam. Nem esett nehezemre néhány hízelgő szóval kimenteni magamat. Bevettem pár kiengesztelési lehetőséget, amiknek biztosan örülni fog.

Végigültem az előadásokat, szorgalmasan jegyzeteltem, és igyekeztem éber maradni az alvatlanság ellenére. Hajtott a cél, hogy a szüleim nyomdokaiba lépve egy nap én is orvos legyek, és ezt nagyon is komolyan elhatároztam. Csupán attól kellett tartanom, hogy ha egyszer, ne adj' isten, lelepleződnék a sötét útjaim, akkor erről örökre lemondhatok. De hát abban az esetben úgylis mindennek vége lenne.

Az előadás végeztével az épület előtt szobrozva váraкоztam a barát-
nőmre a megbeszéltek szerint. Kevés igazán jó barát-
nőm volt, akiben fel-
tétel nélkül megbíztam volna. Chris egyike volt ezeknek.

Nálam fél fejjel alacsonyabb, feltűnő külsejű lány volt. Hosszú, sötét haját egyenesre vasalva viselte, pedig a természet valódi rakoncátlan fűrtökkel áldotta meg, amit más lányok irigyeltek volna, de Chris nem szerette, inkább időt és fáradságot nem sajnálva kiegyenesítette a sörényét. Kék szemét extra hosszú, koromfekete pillák szegélyezték. A srácok és gyakran a lányok is hajlamosak voltak félreismerni őt a külsőségek alapján. A csinos külső kőkemény egyéniséget takart. Hihetetlenül józan, gyakorlatias és őszinte volt. Sok mindenben különböztünk, mégis az életről alkotott véleményünk és az alapvető normáink azonosak voltak. Christina is orvosnak készült, sebész akart lenni. Mások irtóztak a kórházaktól, ő imádta még a szagokat is.

Észrevettem őt közeledni a többi egyetemista között. Már messziről mosolygott, ahogy felém jött.

– Szia! Fogalmam sincs, milyen görbe úton jártál múlt éjjel, de más-kor beszéljünk meg valami hihető alibit neked – kezdte, amint odaért hozzám.

Felsóhajtottam.

– Tudom, tudom. Mondta, hogy téged is hívott. Sajnálom.

– Nézd! Kifejezetten kedvelem Martint, de kétszer ébresztett fel éjjel, és nálam keresett téged. Kicsit kellemetlen volt hazudnom neki.

Bűnbánóan néztem rá.

– Ne haragudj!

Ravaszul elvigyorodott.

– Pasival voltál, igaz?

Megráztam a fejemet, bár végül is tényleg egy férfival voltam. Akit ki-iktattam. Ezt mégsem ismerhettem be.

– Semmi olyasmi, amire gondolsz. Elmentem futni, hogy kiszellőztessem a fejemet, és nem vittem a telefont.

Chris hitetlenkedve figyelt.

– Aha! Futottál, mi? Ez elég sután hangzik ám. Jó, nekem mindegy, nem én várok magyarázatot. De tudom, hogy titkolsz valamit.

Nem szóltam semmit. Három másik lány vonta magára a figyelmemet. Egyikük elég hangosan beszélt, hogy meghalljam a szavait. Felénk jöttek, és amikor beértek, az egyikük megszólított.

– Hallottátok, mi történt?

Megráztuk a fejünket.

– Mindenki erről pletykál. Donna ma reggel kapta a hírt, hogy hol-tan találták a pasast, aki megerőszakolta a húgát. Kinyírták a rohadékot.

Összenéztünk Chrisszel.

– Micsoda?

– A zsaruk felidegesedtek. Valaki kíméletlenül elintézte. Benne van az újságokban, és a közösségi oldalakon is írtak róla.

– Megérdemelte a szemét – dűnnyögte Chris.

– Igen. A gyilkosa tett egy szívességet a világnak – bólogatott a lány.

– Lehet tudni valamit az elkövetőről? – kérdeztem. A szívem a torkom-ban ugrált, és a fejemben ott zakatolt az igazság. Én voltam! Én voltam!

– Azt mondják, nincs semmilyen nyom, sem a gyilkos fegyver.

Vagyis kiváló munkát végeztem – gondoltam elégedetten.

A három lány tovább szörnyülködött, de már alig figyeltem a szavaikra. Amikor továbbindultak, Chris hümmögve nézett utánuk, és megjegyezte:

– Bárki is volt, úgyesen csinálta. Mindenesetre ijesztő, hogy ilyen alakok járkálnak szabadon.

Felvontam a szemöldökömet.

– A gyilkosra gondolsz, vagy a pedofilra?

– Természetesen mindkettőre. Te meg éjszaka védtelenül és óvatlanul futkározol a sötétben. Tutira a füledben bömbölt a zene, és nem is hallottál semmit magad körül. Nem hallanád, ha valaki mögéd lépne. Felelőtlen vagy, Jordan. És ha kiles és elkap egy ilyen alak?

Védtelenül – visszhangzott a fejemben a szó, amit használt. Ezt azért így nem állítanám magamról.

– Nem igazán tartozom a pedofilok célcsoportjába. Ne aggódj! Ügyelek magamra – mondtam.

Chris rántott egyet a vállán.

– Jól van. Hagyjuk! Igaz is! Remélem, nem felejtetted el, hogy ma megyünk Madame Petrovskához!

– Kihez?

– A jósnőhöz.

Csettentettem a nyelvemmel.

– Ó, tényleg! Várom, miféle hülyeségeket hord össze – mosolyogtam.

A csoporttársaink közül jó néhányan jártak már a jósnőnél, és mindannyian élményekkel telve tértek vissza. Afféle felkapott dologgá vált közöttük a jóslatás, ami ideig-óráig érdekes, aztán lecseng. A lányok tudni akarták a jövőjüket, hogy mi vár rájuk a szerelemben, és kinéz-e nekik fényes karrier vagy pénzes férfi. Jó szórakozásnak tűnt. Azt gondoltam, utólag majd nagyokat nevetünk az egészen.

Megigazítottam a táskám pántját a vállamon.

– Most mennem kell Jessicéért a suliba. Hazaviszem, aztán találkozunk.

– Oké. Érted megyek – ajánlotta Chris.

Éppen indulni készültünk, amikor a közelünkben csoportosuló fiatal srácok hangos szóváltása kiabálásba csapott át. Körülöttük mindenki óvatosan hátrébb húzódtott, nehogy véletlenül ők is kapjanak egyet. A srácok

lökődtek, rángatták egymást, fojtott, haragos szitkozódásaikat alig lehetett érteni. Egyikük akkora ökölcsapást kapott az arcába, hogy megingott és felbukott. És közben megtaszította Christ, aki már nem tudott időben ellépni az útjából. Elvesztette az egyensúlyát, aztán valahogy mégis sikerült talpon maradnia. Elkapta a srác vállát, aki épp a társát ütni készült, és meglökte, hogy észhez térítse. Önkéntelen, háritó reakció volt, a fickó azonban ezt másként értelmezte. Dűhtől elvakultan lendült Chris ellen. Nekiugrott és őt is fel akarta lökni. Reflexből cselekedtem. Megragadtam a srác vállát, elkaptam a karját és megszorítottam. Éreztem, ahogy összerándul a kezem alatt. Egy-két évvel lehetett idősebb nálam, de fizikai felépítésben messze túltett rajtam. Normál körülmények között szikrányi esélyem sem lett volna vele szemben. De hát hol voltak itt normális körülmények?!

A bensőmben felizzott az energiám, végigkúszott a tagjaimon, ott lüktetett az ereimben, mint egy hatalmas dob. A srác eleresztette Christ, ugyanazzal a sebes mozdulattal egy rugós bicskát varázsolt elő a zsebéből. A kipattanó penge megvillant, ahogy felém suhintott, vészesen közel a nyakamhoz. Megijedni sem volt időm. Megragadtam a csuklóját és erősen megtekertem. A srác felkiáltott és elejtette a kést, ami a betonra esett. Meglepve meredt a földre. Talán nem értette, hogyan fegyvereztem le egy mozdulattal.

– Elment az eszed?! – sziszegtem figyelmeztetően.

Ugyanolyan gyorsan el is eresztettem a csuklóját, de addigra a bőrén vörösen ott maradtak az ujjaim nyomai. Lehorzsolódott a felső hámréteg, mintha megperzseltem volna. Láttam a tekintetén, mennyire meg akar ütni, amiért megszegényítettem a többiek előtt. Nehezére esett visszafogni magát. Vörös arccal hátrébb lépett egyet, lehajolt a késért, majd felemelkedett, közben végig szemmel tartott. Harag villogott a pillantásában. Az egoja nem tűrte el, hogy egy kiscsaj lealázza a társai előtt. Sejtettem, hogy nem hagyja annyiban ezt a dolgot, vissza fog vágni. Nem itt és nem most, de megtalálja a módját.

A körülöttünk ácsorgók meglepett figyelmének kereszttüzébe karon ragadtam Christ és határozott léptekkel elvezettem onnan. Nem ez volt a legokosabb módja, hogy az erőmet fitogtassam, de nem tehettem másként. Fenyegette láttam a barátomat, és ez beindította a reakciómat. Ösztönből cselekedtem, csakhogy ezek nem az én ösztöneim voltak. Nem

az én erőm fékezte meg a srácot. A bennem rejlő árny a kellő pillanatban aktiválta magát. Igaz, hogy kényelmetlen helyzetbe hozott engem, de megóvta Christ, és egyúttal megakadályozta a késelést. Nem utolsósorban szerzett nekem egy ellenséget, ez elég nyilvánvaló volt.

– Mi történt? Mit csináltál? – kérdezte Chris rekedten, amikor már elég távolra kerültünk.

Nem feleltem. Mit mondhattam volna?

Egy pillanatra megtorpant.

– Jordan! Ez durva helyzet volt.

– Jól vagy? – néztem rá, mire idegesen megrántotta a vállát.

– Nem mondanám. Olyan gyorsan történt, nem számítottam a késre.

Köszö, hogy lefogtad.

– Te is megtetted volna.

Délután hatra Chris megérkezett értem a Danforth-ház elé. A jósnő bő órányi autóútra volt, így el is indultunk, mert estébe nyúló programnak ígérkezett a túránk. Amikor megérkeztünk a célhoz, enyhe csalódással láttuk, hogy a magát boszorkánynak valló hölgy az elképzelt régi, árnyas ház helyett egy modern villában élt és praktizált. Az épület belseje tágas és világos volt, drága, de minimál berendezéssel. Mindössze néhány mágiára utaló jelkép volt a nappaliban, ami jelezte, hogy itt rituálékat tartanak.

Madame Petrovszka a közhiedelemmel ellentétben nem volt külföldről emigrált grófnő, sem színésznő. Orosz származású férjétől vette a művésznevet, és ugyanúgy ebben az országban született, ahogy Chris vagy én.

Ötven körüli, fiatalos külsejű, vörös hajú nő volt. Finoman sminkelte magát, zöld, mosolygós szeme ragyogott. Kedvesen és udvariasan fogadott bennünket a nappaliban.

– Miben segíthetek? – kérdezte.

Chris előrelépett. Mindig így voltunk ezzel, ha valahová együtt mentünk, általában ő volt a bevállalós kettőnk közül.

Az asszony intett, hogy foglaljon helyet a vörös selyemmel leterített kezek asztalánál.

– Jósoltatni szeretnénk. Azt hallottuk, hogy ön meg tudja mondani, milyen lesz a jövőnk – mondta Chris.

Madame Petrovszka elmosolyodott, mint aki álszerénységgel jelzi, hogy igen, birtokában van a mágikus képességnek.

– Kedvesem! Minden mozgásban van. Amit én látok, az egy lehetséges jövő, de nem szentírás, hogy minden úgy fog történni. Azonban vannak olyan sorsfordulatok, amik elől nem tudunk kitérni.

Chris szeme komolyan villant.

– A rosszat is elmondja?

– Ha kívánod, igen. Nem mindenki akarja tudni. Azt képzelik, ha nem kell szembenézniük velem, akkor nem is létezik.

Chris az asztalra fektette a nyitott tenyerét.

– Nekem elmondhat mindent, nem félek tőle.

– Igen, azt látom – bólintott az asszony.

Én tudtam, hogy Christina nem hitt a jósnő spirituális képességében, csak a játék kedvéért jött el. A végtelenségig realista volt, aki a tettekben hisz. Ellentétben velem, én egy kicsit tartottam az asszony boszorkányságától. Mert mi van, ha tényleg látó? Mi lesz, ha kiolvassa a tenyeremből az igazságot? Ha meglátja bennem a sötét énemet? És mit fogok tenni, hogy megőrizzem a titkomat? Mit csináljak majd Madame Petrovszkával? Már nem tűnt akkora nagy ötletnek, hogy idejöttem. Némán a háttérbe húzódtam, próbáltam észrevétlen maradni. Túl magas voltam ahhoz, hogy képes legyek elbújni a szellősen berendezett helyiségben.

A jósnő felpillantott Chris tenyeréből.

– Ülj le nyugodtan, míg sorra kerülsz!

Helyet foglaltam a fal melletti kanapén.

Ő visszafordult a vendége felé.

– Nos, lássuk, mit rejtenek ezek a vonalak! – Az ujjait végighúzta a lány tenyerén. – Nagyon sima a bőröd, kevés a barázdá, és nem mélyek.

– Ez most akkor nem jó? Nem lehet látni?

Az asszony elmosolyodott.

– A lényeg kiolvasható, látom, amit kell. Szép, élvezetes sors vár rád, kiegyensúlyozott, biztos jövő. Igába hajtod az ellened ágaskodó negatív erőket. A szerelem többször is rád talál, és anyaoroszlánként véded majd a gyerekeidet.

Chris felkapta a fejét.

– Pardon! Nem tervezek gyereket.

– Pedig itt kristálytisztán látszik, két élő gyereked lesz, de még nem a mostani életszakaszodban.

Elmerengtem a fal melletti keskeny kanapén ücsörögve. A figyelmem elkalandozott, és már nem hallottam a jósnő szakszerű szóáradatát, amit a barátnőmre zúdított. Nem volt okos döntés, hogy eljöttem ide. Volt valami Madame Petrovskában, ami felébresztette a bennem szunnyadó árnyat, és ez most nagyon nem a legjobbkor történt. Az entitás nem tűrte a korlátokat, és én sem tarthattam vissza.

Jó pár évembe telt, mire rájöttem, mi történik velem. A családom múltjában kutakodva izgalmas epizódokra bukkantam, amikről már szinte senki sem beszélt a rokonságban, mert az öregek meghaltak, a fiatalabb generációt pedig nem érdekelték a régi dolgok. Pedig az én titkom a család múltjából volt eredeztethető. Legalábbis erre az eredményre jutottam a kutatásaim során.

A Danforth ükapám erőskezű, határozott ember volt. Bíróként szolgált a törvényt, és mellette a családi üzleti ügyeket egyengette, és köztisztelőben álló személy volt a városban. Nem ismerte a gyengeséget és a megalkuvást. Pechjére három leánygyermeket nemzett, és hiába várta a fiú utódot. Sajátságos döntést hozott, melyben kikötötte, hogy a lány utódok férjhezmenetelüket követően is tartsák meg a Danforth nevet, függetlenül a házastársuk nevétől, és a gyermekeiknek is adják tovább. Abban a korban némi visszatetszést keltett úri körökben ez a döntés, de idővel elült a felháborodás.

A *Danforth* név nem halt ki, a generációk továbbadták az örökösöknek, fiúknak és lányoknak egyaránt. Ő a felesége halála után élete érett szakaszában újránősült, és ebből a frigyből végre megszületett a vágyott fiúgyermek is. Csakhogy ez a fiú messze nem örökölte a Danforth virtust. Ellenben a legifjabb lány, Silver, tökéletesen megtestesítette mindazt, amit egy fiúban látni kívánt az apja. Silver már zsenge lányként kijelentette, hogy ő nem kíván férjhez menni és a klasszikus női életmodellt követni. Nemcsak szép volt, de okos is. Vágott az esze, mint a borotva, és elég vakmerő volt hozzá, hogy olyasmiket műveljen, amiktől a család minden tagjának égnek állt a haja. Autóbilét vezetett, vitorlázott, remekül lőtt célba, lovagolt, és megtanult repülőgépet vezetni. Harmincéves korára bejárta Európát, Ázsiát, és megfordult Afrikában is. Zabolátlan természet nem tűrte a korlátokat, hajtotta a kalandvágy. Anyagi lehetőségei megengedték, hogy azt tegyen, amit csak akar.

Az apja egyetlen eszközzel fékezhetette meg: azzal, ha megvonja a támogatást tőle, és nem pénzeli a játékait. Ám ahhoz túlságosan szerette Silvert, hogy így kényszerítse korlátok közé. A lány mindent megtett, amire egyetlen fia soha nem lett volna alkalmas. Épp ezért szőrös szíve mélyén Silver volt a kedvence.

Silver dédi az ezerkilencszázharmincas években volt fiatal nő. A szépségét és az eszét ravaszul használta. Nem állhatta a hazugságot és az állnokságot maga körül. Csak hosszas keresgélés után ment férjhez és szült gyereket. Az utódai közül egyik sem örökölte az ő ragyogó merész természetét. Az ő lányából lett az anyai nagyanyám, Lizzie nagyi, aki sokat mesélt Silverről. Mi az ő történeteiből szereztünk tudomást a kalandos életű dédiről.

Azt már anyámtól tudom, hogy azon az éjszakán, amikor megszülettem, rettenetes vihar tombolt, és úgy szakadt az eső, mintha sohasem akarna elállni. Silver dédi ekkor már jóval nyolcvanon felül járt, és senkit sem ért váratlanul a családban, hogy éppen azon a villámoktól szabdalt, vad morajlásokkal kísért éjszakán távozott az élők sorából. Pontosan abban az órában halt meg, amikor én az első lélegzetemmel felsírtam a szülőszobában.

Amint anyám megkapta a hírt a kórházban, hogy a nagyanyja meghalt, tiszteletből róla nevezett el engem. Így kaptam a hosszú, cikornyás Jordan Silver Danforth Hansen nevet. Állítólag apám, Bill Hansen nem tiltakozott, bölcsen fejet hajtott anyám döntése előtt. Később kiderült, hogy nemcsak a dédi nevét viseltem, de ahogy növekedtem, külsőleg és bizonyos fokig természetemmel is hasonlítottam rá. Sötét, hullámos hajam és szürke szemem volt, pont úgy, mint Silvernek. Aztán ahogy múltak az évek, valami nagyon furcsa dolog történt velem. Állítólag kis koromban is akadtak már jelek. Gyakran beszéltem magamban, mintha rajtam kívül más is lenne a szobában. Én erre az időszakra nem emlékeztem, de a szüleim elmondták, hogy orvoshoz vittek, mert azt gondolták, pszichés problémám van. A szakember megnyugtatta őket, hogy nincs semmi bajom. A korombeli gyerekeknél gyakran mesélik, hogy képzeletbeli játszótársuk van. Így kompenzálnak, ha kevés figyelmet kapnak, vagy valami nincs rendben a kis lelkükben. A szüleim mindent elkövettek, hogy biztosítsanak a szeretetükről, és biztonságban érezzem magam.

Már egészen nagy kamasz voltam, amikor kezdtem rájönni, miféle furadolog zajlik bennem. Egyszer csak tudtam. Megértettem, és nem féltem. Egy percig sem volt rossz érzésem ezzel kapcsolatban, inkább attól tartottam, nehogy más is tudomást szerezzen róla.

Hosszú órákat töltöttem anyám orvosi szakkönyvei fölött görnyedve vagy az internetet böngészve, hogy a végére járjak, mi van velem. Pontosabban, hogy mi van bennem. Végül a nagy információhalmazból kihámoztam a képtelenségnek tűnő eredményt. Nem is volt olyan döbbenetes, amire rájöttem. Talán a lelkem mélyén mindig is éreztem az igazságot.

Nem voltam skizofrén, ahogy előtte feltételeztem, nem voltak kényszerképzeteim. Ennél valami sokkal izgalmasabb történt velem. Azon az éjszakán, amikor megszülettem, Silver dédi pedig eltávozott, a természet, vagy egy számomra ismeretlen hatalom különös játékot űzött. Silver lelke belém költözött, és azóta is társbélőként használta a testemet. Az a rengeteg paranormális témájú cikk, amiket elolvastam a szellemekről, a lélek-vándorlásról és mindenféle spirituális élményekről, arra figyelmeztetett, hogy erről a dologról okosabb mélyen hallgatnom. A szüleimnek sem beszéltem róla soha. Azonnal orvosokhoz cipeltek volna, ahol simán rám aggatták volna a címkét, hogy zavarodott elmebeteg vagyok.

Az elmúlt években igyekeztem tudatosan figyelni magamat és a jeleket. Furcsa fintora volt a genetikának, hogy szinte teljesen Silver dédi vonásait örököltem. Nem a szüleimre hasonlítottam, hanem őrá. De nem csupán a külsőségekkel ajándékozott meg a legendás dédanyám...

A világon senki sem tudta, hogy kettős életet élek. Napközben szorgalmasan készültem az orvosi pályára, de voltak éjszakák, amikor egészen más utakon jártam. Létezett egy másik Jordan, aki hidegvérrel intézte el a bűnösöket. Silverre fogtam mindent, hogy ő indított el ezen a sötét úton, hogy az ő ereje hajtott, ő adott elég bátorságot, hogy megtegyem, amit kell, de ez önámítás volt. Én akartam, hogy azok a bűnösök ne úszhassák meg! Nem bírtam elfogadni, hogy a dörzsölt ügyvédek kimosdatják a gyilkosokat, erőszaktevőket, és ezek az alakok szabadon járhatnak, míg az áldozataikon már nem lehetett segíteni. Igazságérzet? Önbíráskodás? Bosszú? Igen, ezek hajtottak előre. A törvények nem az áldozatokat védték, hanem a bűnözőknek nyújtottak egéruat. Silver ereje adta meg a löketet, az elszántságot, hogy cselekedjek.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Néha felrémllett bennem, hogy tévedek, és nem létezik semmiféle szellemi energia. Ezek csak téveszmék, amikkel a saját bűneimet igazolom, és valójában veszélyes gyilkos vagyok. Az örök kétely ott lapult bennem, és senkitől sem kaphattam meg a hőn áhított válaszokat.

És most itt ültem egy jósnő házában, és azon kaptam magam, hogy feléled a bensőmben az energia, és a mellkasomat feszegeti. Silver felébredt és kinyújtózott odabent. Forróság áradt szét a tagjaimban, átmelegítette az izmaimat. Lassan, mélyeket lélegezve a padlóhoz préseltem a talpamat, a gerincemet a kanapé háttámlájához nyomtam, mire a bútordarab diszkréten megreccsent. Csak ezt ne! Miért pont most? Próbáltam visszakényszeríteni az árnyat a rejtekébe, de nem sikerült. Talán ez a hely mégis megtelt spirituális energiával, és ez ingerelte fel Silvert.

Összefontam a karjaimat a mellem előtt, mintha ezzel elfojthatnám a bitang erőt. Silver viszont kibabrált velem, jól érezte magát a boszorkánynál, és esze ágában sem volt csillapodni. Széles nagy ívben tett rá, hogy nekem ez most nagyon nem jó. Be kellett látnom, hogy a bűvös energia kíváncsi a mágiára, és ez ellen nem tehetek semmit. Kínomban halkán sóhajtottam.

Madame Petrovszka éppen befejezte a szeánszot Chrisszel, és felém intett, hogy én következem. Felálltam a kanapéről, és kihúztam magam. Hát, jó, legyen! Fogalmam sem volt, mi fog történni, ha Silver közelebb kerül az önjelölt boszorkányhoz. Azzal vigasztaltam magam, hogy ez az asszony csak egy kókler, és szó sincs itt igazi spiritisztáról.

Chris felkelt a székről, én pedig leültem a helyére.

A jósnő látványosan megrázta a kezeit a levegőben, mintha csak az energiákat küldené el magától, amikkel Christ mérte fel. A gyűrűk csörögtek az ujjain, aztán a kezemért nyúlt.

– Hogy hívnak, kedves? – kérdezte.

– Jordan.

– Lássuk, neked mit mutat a jövő! – mosolygott.

A nyitott tenyeremet felfelé fordította és fölé hajolt. Abban a pillanatban, amikor hozzám ért, mintha szikra pattant volna fel, elrántotta az ujjait, és felszisszent. Kihúzta magát, kissé hátralökte a székét, és elkerekedett szemmel bámult rám. Láttam, ahogy a nyakán megfeszül az izom. Zavar villant a tekintetében, ami lassan átalakult rémületté. Egyértelműen